תורה אור השלם

וַאֲכַלְתֶּם אֹתָהּ בְּמֶלְּם קַדוֹשׁ כִּי חָקְּךְ וְחָלְ בְּנֶיךְ הָוֹא מַאשִׁי יְדֹּוְה כִּי כַּן צְוִיתִי:

. הן לא הובא את דמה אל 2. הן לא הובא את דמה אל

הקדש פנימה אכול תאכלו

אַנְהוּ בָּלְן שׁ בַּבְּשָׁ הַ הַּיִּרְּגּי. ויקרא י, יח מוֹק הַתְּרוּמָה וַחֲוֵה הַתְּנוּפָה.

על אשי החלבים יביאו להניף

גַּרְ אַפּי נְיְנְיְבְּרְ תְּנוּפָה לְפָנִי יְהֹנְה וְהָיָה לְּרְ וּלְבָנֵיךְ אִתְּרְ לְחָק עוֹלְם בַּאֲשֶׁר צְרָה יְהֹנָה: ויקרא י, טו 2. וַיְדְבָּר אָהָרן אָל משָׁה הַן 4. וַיְדְבָּר אָהָרן אָל משָׁה הַן

היוֹם הַקריבוּ אַת חַטַאתַם וְאַת

עלתם לפני יְדּוֹה וַתְּקְרְאנָה אָתִי בָּאֵלָה וְאָבַלְתִי חִשָּׁאת הַיִּים הַיִּיטב בְּעֵינִי יְדּוְה: ויקרא י, יט די אָבַלְתִי בְאנִי מְמָננוּ וְלֹא . זֹ ל. לא אָבַלְתִי בְאנִי מִמְננוּ וְלֹא . זֹ

בערתי ממנו בטמא ולא נתתי

בְּשָׁתְּרְ בַּעָּבֶּה בְּשָׁתְּאְ לְאַ אֲנְחָרְּ מָמֶנּוּ לְמַת שְׁמֵעִתי בְּכֵל אֲשָׁר אֲלֹהְי עְשִׁיתִי בְּכל אֲשָׁר צְוִיתְנָי: דברים כו, יד 6. וַיִּשְׁמַע מִשָּׁה וַיִּיטֵב בְּעִינְיוּ:

י איי י 7. מִדוּעַ לא אֲכַלְתֶּם אֶת.

הַהִּינֵּ לֹא אֲבֹלְינֵה אָוֹרְ לֵבַּפּר הַחְטָּאת בְּמְקוֹם הַקְּדֵשׁ בִּי לְדַשׁ לְשֵׁאת אַת עֲוֹן הָעֵדָה לְכַבּּר עֻלִיהָם לְבְּנֵי יְהֹוָה:

ויקרא י, יז

אֹתָה בַּלֶּדֶשׁ בַּאֲשֶׁר צְוֵיתִיּ:

ויקרא י. יג

לו: וש"כן ירוש׳ מ) [יכמות נו: ומ"כן ירוש" ביצה פ"ה ה"ו, וע"י דמאי פ"א ה"ב (ובנו"כ), ערלה פ"ב ה"א, תענית פ"ב הי"ב, מגילה פ"א ה"ד, וע"ע עירובין כא: סנהדרין פה:, 5) יומל ה: ת"כ מנהדרין פה: ל) יונתה כי ת"כ שמיני פ"א ה"ח, ג) ת"כ שם פ"ב ה"ח וה"י, וני ירוש" פסחים פ"ז ה"ס, ל) [לעיל טו: ססחים פ"ב ה"), ל) [לעיל טו: ססחים פב: (, ל) [לעיל טו: () פסחים פב ת"כ שם ה"ה, ו (לדר"ע פל"ז] הי"ב, ע' (לדר"ע פל"ז] הי"ב, ע' ירוש' יבמות פ"ח ה"א, ל ע' ער ירוש' חגיגה פ"א ה"ח, נדרים ספ"י, ע) לדר"ע עס, י) ויקרא יב, ל) ווע׳ ביכמות ע: ד״ה בפסח כתבו ישוב ע"ון, () וע" בפטח כתבת ישור ע זן, ט בר״א מורחי שהקשה קושית התו׳ והניח בל״ע, ומהחימה שלא הקשה בשם התו׳, וע׳ קרבן אהרן דף ס ע״ג שהאריך ליישב קושיתם

הגהות הב"ח

וע׳ רש״ק ול״ק]

(א) גמ' ורמינהו מפני אנינות שרפוה לכך: (ב) שם מדוע לא אכלתם את החטאת שמא כל"ל מכנמס מת המשמת שתח כנייכ ותיבות במקום [הקודש] נמחק: (ג) תום' ד"ה ומה מעשר וכו' תימה. נ"ב והתוס' בר"פ הערל תירנו קושיא זו ע"ש בד"ה דפסח :כדף ע ע״ב

שינויי נוסחאות

א] מיכות אמר להן נממק (ש"ח): ב] הא ר' נחמיה הא ר' יהודה ור' שמעון דתניא ("ש"ח): ג] היה להם לשלשתן שישרפו ("שמכ"): ד] כלש"י היה להם לאוכלן לערב: הן אכלתם את יחושאת (*ש"מ): ו] דמה לופנים החטאת (*ש"מ): ו] דמה לופנים אמר כור׳ כלי"ל (ש"מ. וכ"ה ברש"י). וכדלעיל פב ע"ב דרס חטות חפילו ניכון להיכל פפול. אבל בכתה"י כלפנינו, וכ"ה בפסחים פג ע"א ועי" שם ברש"ש בפסחים פג עייה ועיי שם גרק״ם שתמה ע״ו: ז'ן מיבת משה ליתה בכי״ל, וכן ליתה ברש״י כי״י. ועי יעב״ן: חן ממנו קודש החמור לא כל שכן כל״ל (ש״ח). וכעי״ן בכתה״י: מ] להו להני קראי כליל (ישית): י] תיבת הן נתחק (שית): יא] ניקו"ש טרדייכו. וכ"ח: ככי"ת ובקלת דפו"י. ועי ברכות יל ע"א אי משום טיכדל כו' אכל חייב (דק"ם): יב] החמור : יג] ל"ל במנחת (*ש"מ): (ש"ח: "גן ל"ג במנחת (""ח"ח: " דוגרי ובאנינות דנדב ואביהוא כתיב כל"ל והד"ח (שמכ"י וב"ש: מון לכם (כתח"י, הגרי"ב): מון של שלמי ציבור כל"ל (ש"מ): יון ל"ל להו ("ש"מ): יון ("ל ההו ("ש"מ):

הוא לר"ש דאמר דאף לדורות

אינה אלא כו' (כי"ז: ישן "ל")

הואי ("שמכ"ז: כן ההודאה

(כתה"ז: כאן דמה ("ש"מ):

כבן צערכם (כתה"ז: כגן לע"מ

בנין בערכם (כתה"ז: כגן לע"מ ברושו כמו בעלמה דהמרינן "חכמים עשו היזוק לדבריהם יותר וכו"" דהתם הפי' דחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משעשו הם עלמם לדברי תורה. וע"ע ח"ג ול"ק: כד] מצינו שהודה ק"ל ול"ק: כדן מצינו שהדה (דפוסי ונציה): כה] ל"ל אקושיא (צ"ק): כי] שהותר לדורות אנינות כו' כל"ל (ש"מ): כי] יהודה וה"ק ההיא כו' כל"ל בזן יהודה והייק ההיא פוי כנייכ והד"ח (צ"ק). כש"מ גוכם הג"יה. ולקמן נמקום פינם הג"ה שבקוגריים, גורם ע"כ הג"ה: בח] הקדשים כמו באלו הבי והא דלא כוי כל"ל וכ"ה בק"י. ור"ל כמו בשעיר נחשון ושעיר במיני שהיו קדשי שעה (צ"ק):

ליקוטים

מפני מומאה נשרפה כו'. ששאלת הא דקאמר במדרש על ארבעה דברים מתו נדב ואביהוא שנכנסו שתויי יין ושלא רחצו ידים ורגלים ומחוסרי בגדים. רבי

לוי אומר מעיל היו חסרים וכתיב

יד אזה ופציד איז חיורים נכודב לאני מבוה קדשי שמים. להסיח דעתי מהם: אפי' אלה וכאלה. א ביה מיתה, וכר: וקשיא לך שתויי יין עדיין לא הווהרו, דכתיב בתריה יין ושכר אל תשת וכר. הא לא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה, אטו כל דיני כהונה ועבודה ומומין הפוסלין באדם ובבהמה ודין טומאת קדשים לא נאמרו קודם שהתחילו בעבודה, הא אמרינן בפרק טבול יום שחטאת של מלואים מפני טומאה נשרפה.

וחכמים עשו חיווק לדבריהם יותר. ממה שעשתה תורה לדבריה: כי כן לויסי. במנחות יו שמיני כתיב י) קחו את המנחה וגו' יו: באנינוס. דנדב ואביהוא: כאשר לויתי. בחטאת דראש חדש שנשרפה כתיב הן לא הובא את דמה וגו': בשעת מעשה. כשאירע להם אנינותם

אמר להם שלא ימנעו מאכילת

קדשים היום ששמע מפי הגבורה יוחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל וּ שחלוק אנינות היום בקדשים משאר תורה יחנו רבנן יכי כן צויתי באשר צויתי ימים וכשרתה שנשרפה אמר להם באשר צוה ה' כי כן צויתי באנינות יאכלוה אכול תאכלו אותה היה להם ביו לאוכלה כאשר צויתי בשעת מעשה אמר להן ₪ כאשר כחשר לויתי חתכם בשעת מעשה: צוה ה' לא מאליי אני אומר ורמינהי יימפני כחשר לוה ה'. בחכילת חזה ושוק אנינות 🐠 נשרפה לכך נאמר כאלה אמר של יו לבור שקרבו בו ביום נאמר: שמואל לא קשיא הא יו ר"י הא ר"ג דתניא ולא מאליי אני אומר. לאוכלם באנינות: ימפני אנינות שרפוח לכך נאמר כאלה דברי מפני אנינות נשרפה. לכך נאמר ותקראנה אותי כאלה ומצינו שהודה רבי נחמיה רבי יהודה ור"ש אומרים סמפני לו משה כדכתיב וייטב בעיניו ואם מומאה נשרפה שאם אתה אומר מפני אנינות מפי הגבורה שמע היתר אנינות לבו נשרפה היו גו לשלשתן שישרפוה ד"א היו ב ביום למה הודה: מפני אנינות ראוי לאוכלן לערב ד"א והלא פינחם היה נשרפה. שלה הותרה להם חנינות עמהן רבא אמר אידי ואידי רבי נחמיה ולא לבו ביום ולית ליה לרבי נחמיה הך קשיא כאן בקדשי שעה כאן בקדשי דורות דרשה דבאנינות יאכלוה אלא הכי רבי נחמיה היכי מתריץ להני קראי ורבגן קאמר לו יו כי כן לויתי שאף מנחת לבור זו שלא מלינו מנחה קריבה היכי מתרצי להו להני קראי רבי נחמיה לנבור כיונא בה נאכלת ועל מתריץ להו הכי ימדוע לא אכלתם חיאמר לו האנינות לא החכר למשה לדרוש ק"ו משה לאהרן שמא נכנם דמה ח לפני ולפנים ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו: אמר לו יהן לא הובא את דמה שמא חוץ מפני טומאה נשרפה. שנגעה למחיצתה יצאת אמר לו בקדש היתה ודלמא בה טומאה בחטאת של שעיר ראש חדש שקרבה (להם) בו ביום שהוקם המשכן ברחש חדש ניסן והוח היה שמיני למלוחים ושלשה שעירים קרבו בו ביום שעיר נחשון ושעיר ראש חדש ושעיר שבא לשעה כדכתיב (ויקרא ט) קחו שעיר עזים לחטחת ושל רחש חדש נשרפה כדאמרינן לקמן [ע"ב]: היה להם לשלשתו. דשלשה שעירים הרבו להם כדלקמן: היה להם לאוכלם לערב. לר' יהודה אע"ג דאמר אנינות לילה דאורייתא מודה הוא דלאותו היום הותרה להן אנינות לילה וכל שכן לר"ש יהו דחף לדורות אינו אלא מדברי סופרים. ולקמן מפרש טעם דרבי נחמיה: והלח פינחם היה עמהן. שלא היה אונן. ולקמן [שם] פריך שפיר קאמרי ליה: אידי ואידי רבי ואית ליה לרבי נחמיה נחמיה. דהותרה אנינות במנחה דכתיב כי כן לויתי ואפי׳ הכי בשעיר של ראש חודש הודה לדברי אהרן ולא קשיא מנחה קדשי שעה היא יש והוראת שעה היתה בה שתאכל לאוננין אבל שעיר של רחש חדש קדשי דורות הן ומשה כשקלף טעה כסבור כיון אלה וכאלה אין אני מבזה קדשי שמים אמר ששמעתי היתר אנינות במנחה הוא לו ואי הן לא הובא את דמה ובקודש היתה הדין לחטאת ואמר לו אהרן שמא אכול תאכלו אותה בקודש כאשר צויתי באנינות יאכלוה אמר לו שמא לא שמעת דוקא קדשי שעה שמעת והודה לו: רבי נחמיה. דאמר מפני אנינות נשרפה: היכי מתרץ להני קראי. דאותה פרשה מאי אמר משה אלא בלילה דאי ביום מק"ו מִמעשר הקל ומה מעשר הקל אמרה תורה ילא אכלתי באוני ומאי אהדריה לענין אנינות ומה ממנו קודש חמור ים לא כל שכן מיד וישמע משה היה הקלפון ומה היא הודאה בו:

ורבכן. רבי יהודה ורבי שמעון היכי מתרלי להו לענין טומחה: שמח נכנס דמו כאו לפנים. מתשובתו אתה למד שכך אמר להם מתחילה מדקאמר הן לא הובא וגו' פנימה: אמר לו. אהרן למשה: משה הן הקריבו. בתמיה. וכי בניי שהם הדיוטים שמשו היום והלא עלי הטלת כל העבודה כדכתיב (שם) קרב אל המובח ועשה וגו' ואני כהן

ותכבים עשו חיווק לדבריהם יותר משל תורה. אין פירוטו א מיי פרק ג מהלי מעשר שני הלכה ז: יותר בו משל תורה דעלמה אלה כלומר חכמים עשו

חיזוק לדבריהם יותר ממה שעשתה תורה לדבריה: ורמינהי מפני אנינות נשרפה לכך נאמר כאלה. פי׳ נקונטרס שהודה כדי לו משה כדכתיב וייטב בעיניו ואם מפי הגבורה שמע היתר אנינות לבו ביום למה הודה ומשני שמואל דההיא כרבי נחמיה דאמר מפני אנינות נשרפה ולית ליה לרבי נחמיה דרשה דבחנינות יחכלוה חלה הכי אמר להן משה כי כן לויתי שאף מנחת לבור זו שלא מלינו מנחה קרבה ללבור כיולא בה נאכלת ועל האנינות לא החכר לו למשה לדרוש שעה כאן בקדשי דורות ששמע משה היתר אנינות במנחה שהיא קדשי שעה והיה סבור כמו כן בחטחת דרחש חדש שהיה קדשי דורות דחין סברה דר' יהודה אם אתה אומר מפני אנינות נשרפה היה לשלשתן שישרפו ועוד משמע לקמן דיש חילוק לרצי נחמיה בין קדשי שעה לקדשי דורות דקאמר אלא לר' נחמיה מאי היום חובת היום היינו דורות ונראה לפרש דסלקא דעתך כאשר לויתי דכתיב בשעיר דראש חדש לא בעי למימר כחשר לויתי במנחה תעשו חת החטאת אלא כאשר אני מצוה עכשיו תאכלו באנינות והיה סבור משה דכמו שהותר כו קדשי דורות אנינות לילה הוא הדין ביום ובין יום ללילה היה טועה לכך פריך ורמינהי מפני אנינות נשרפה ואם היתה אנינות לילה מותרת אמאי נשרפה היה להם

לאכול בלילה ומשני הא רבי נחמיה

הא ר' יהודה בו: (הג"ה) ההיא דלעיל

דהותר אנינות לילה בכל הקדשים

לר' יהודה והא דנשרפה שעיר החדש

מפני טומאה אבל רבי נחמיה סבר

אף לילה נאסר בקדשי דורות בשעיר

החדש ולא הותרה אנינות אלא

בקדשי שעה אבל משה אמר כאשר

לויתי חטאת החדש לאכול באנינות

דהיה סבור שהתיר לו בכל

הקדשים כחו (הג"ה) והא דלא משני

כולה רבי נחמיה היא כאן בקדשי שעה

כאן בקדשי דורות היינו משום דכאשר

לויתי בחטחת כתיב דהוי בקדשי דורות

ורבא סבירא ליה כאשר לויתי

אמנחה קאי ולא אחטאת וה״ק כאשר

לויתי במנחה מפי הגבורה כך אני

מצוה מעלמי בחטאת והשתא ניחא

דלשמואל לא קשיא ליה היה לשלשתן

שישרפו דיש חילוק לרבי נחמיה בין

קדשי שעה לקדשי דורות:

וכרי. תוםי דיה ומה וכרי תימה מה למעשר שכן מעון כסף צורה וכו'. עי שנת דף כה ע"ל נתוס' הא נתול וכו']: מוסף רש"י כי כן צויתי. דיום השמיני, בר כן בוחור. יחס שמתית דכתיב במנחה (ויקרא י) קחו את המנחה הנותרת מאשי הי ואכלוה מצות אצל המובח כי כן צויתי: כאשר צויתי. גבי שעיר חטאת כאשר צויתי. גבי שעיר חטאת אכל תאכלו אותה בקדש כאשר לויתי: כאשר צוה ה'. גני שוק

זשר דרש משה והנה שורף כתיב התרומה וחזה התנופה כתיב תאכלו במקום טהור וגו' כאשר צוה ה', ולמה לי חד מכל הני וכי כל הדברים שנאמרו למשה לומר לישראל חזר ואמר כי כו לוימי: באגינות יאכלוה. שהן אוננין על נדב ואביהוא, וקדשים אסורין לאונן מק"ו ממעשר הקל, דכמיב גבי מעשר (דברים כו) לא אכלמי באוני ממנו, והוא אמר להן לאכול המנחה, הוזקק לומר כי כן לויתי באנינות תאכלוה: בשעת מעשה זשרפו שעיר החטאת והוא שעיר של ר"ח, אמר להם הן לא הובא את דמה וגו' הלא לא אירע בו סמל לתם הודים לכם למוכלו בקודש פסול, היה לכם למוכלו בקודש כמשר נייתי מתכם בתנחה שמתרתי לכם בה שתפי הקב"ה נצטויתי: לא מאליי אני אומר. היו לא מאליי אני אומר. היו סומכין ע"פ הדבור ואכלו אותו אונגין ולא מעשו כאשר עשימם במטאת, ומשה טעה בדבר, שלא נאמר לו אלא במנחה ובחזה ושוק שעיר שמיני ובשעיר נחשון, שהיו קדשי שעה, אבל שעיר ר"ח שהוא מדשי דורות לא הותר לאונו. ושלשה שעירים קרבו בו ביום ולא נשרף אלא של ר"ח בלבד, שנאמר ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה, זה של ר"ח הבא על טומאת מהדש והדשיו. כמו ששנינו במס'

גדול אני ומקריב אוכן: כאשר לויסי. במנחה: קדשי שעה. כגון מנחה שחובת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: מררייכו. לעריכם כבו:

שאני מבוה קדשי שמים. להסיח דעתי מהס: אפי׳ אלה וכאלה. אבלות אירעוני אין אני מבוה כו׳ והיינו דכתיב כאלה ולא כתיב אלה: טומאה יון עדיין לא הוזהרו, דכתיב בתריה יון שכרו הא לא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה, אטו כל דיני כהונה ועבודה ומומין הפוסלין באדם בתריה יין שכרו אל א שתו חבר: הא לא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה, אטו כל דיני כהונה ועבודה ומומין הפוסלין באדם בתריה יין שכרו אל מחת חברי הא לא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה ואמרו קודם פרשת מלואים אלה מכתב במרשה אמור אל הבחנים ומאוחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה ואמרו קודם פרשת מלואים אלה מכתב במרשה אמור אל הבחנים ומאוחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה ואמרו קודם פרשת מלואים למכתב ומאוחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה ואמרו קודם פרשת מלואים למכתב מרשה אמור מות ממח, ולף מיי למיתת בני אהרן משל לרופא שנכנס לבקר את החולה משל לומא מתוסה מלול מנתוסה וז שמיי על מטלחים ולעוית של הדברים ממובין, דוראי הדברי המחללין אל מות ממח, ולף לני עד קודם שבו מצלמא הוא לדרוש סבובין, דוראי הדברי המחללין את העבודה וצרכו לידע קודם שבידה ומשר ללייג פיי מל):

עדיי שנות בנו שאכל פרשה לוואים בעלמא הוא לדרוש סבובין, דוראי הדברי המחל ליין עדיי שנת בנו שאכל ומת המו שאבל במדרש לוואים בעלמא הוא לדרוש סבובין, דוראי הדברי המחל ליין עדין בעלמה מחל מתוסה ולייל מולחים למולח מתוסה ולייל מולח למנים למכול בליינים מתוסה למולח מתוסה ולייל מולח לדכוי לדים לא הימים לדינים להימים לדינים למולח לדיני לדים להימים לדינים למניה לדים להימים לדים לימים לדים להימים לדים לא מתיסה לולי לדים שם שברשת מות המול לדים לימים לדים לה לדים להימים לדים לא מתים לדים לא מתים לדים לא מתוסה וליל לימים הימה ולדיל לדים לדים לה לדים לה לדים לה לדים לימים לדים לא מתים לדים לדים לבים לא מתים לדים לבים לה לדים לה לדים לבים לה לדים לדים לה לדים לדים לה מתוח לה לדים לה הימים לה לדים לה הימים לבים לה לדים להיום לה לדים לה מתוח לדים לה מתוח לדים לה הימים לה לדים לה לדים לה מתוח לה לדים לה הים לה לדים לה מתוח לדים לה הים לה מתוח לה לדים לה מתוח לה מתוח לה לדים לה מתוח לה מתוח לה מתוח לה מתוח לה ל

וכוה מעשר הקל בו'. ש ® תימה מה למעשר שכן טעון כסף

לורה דכה"ג פריך בפרק אלו הן הלוקין (מכות דף יו:) כי

דאר ביום קל וחומר ממעשר. 0 תיתה צלילה נתי ניתה קל וחותר

דהא רבי יהודה אית ליה אנינות לילה דאורייתא לדורות:

באנינות אקריבתוה ופסלתוה אמר לו משהיו וכי הם הקריבו אני הקרבתי וא"ל הן לא הובא את דמה ובקדש היתה אכול תאכלו אותה כאשר צויתי באנינות יאכלוה אמר לו ⁴ותקראנה אותי כאלה ואכלתי חמאת היום היים בעיני ה' ° שמא לא שמעת אלא בקדשי שעה דאי בקדשי דורות ״ק״ו ממעשר הקל ומה מעשר הקל אמרה תורה לא אכלתי באוני ממנו ח בקדשי ∗דורות לא כל שכן מיד יושמע משה ויימב בעיניו ייהודה ולא בושי וישמע משה לומר לא שמעתי אלא אמר שמעתי ושכחתי ור"י ור"ש היכי מתרצי להו יו הכי מתרצי להו ימדוע לא אכלתם את החמאת © במקום [הקודש] שמא נכנם דמה ח לפני ולפנים אמר לו יהן לא הובא את דמה (אל הקדש פנימה) שמא חוץ למחיצתה יצאת אמר לו הן ז בקודש היתה ודילמא באנינות אקריבתוה ופסלתוה אמר לו משה הן הקריבוה דפסלה בהו אנינות אני הקרבתיה ודילמא אגב מררייכו או פשעתו בה ואיםמאי אמר לו משה כך אני בעיניך שאני מבזה קדשי שמים ותקראנה אותי כאלה ואפילו

קל וחומר ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו כך פירש בקונטרס ולא מיסתבר ליה לשמואל לשנויי כדרבא אידי ואידי רבי נחמיה כאו בהדשי שיהא משה טועה בין קדשי שעה לקדשי דורות וקשה לשמואל מאי הוה משני רבי נחמיה מקושיא בחו

שימה מקובצת שמא חוץ למחיצתה. עיין נתוס׳ שמא לעיל דף פנ (ע"ב ד"ה כיון): גליון הש"ם

וגמ' שמא לא שמעת אלא וכם בכל אי בבעון איה בקדשי שעה ובו'. עי' מנסות דף יט ע"ב בתוס' ד"ה ושמואל אמר וכו': תום' ד"ה ושה ובו' תישה